

[Kyed.]

Post af Landmandsbankens Aktier end de 12½ Mill. Kr., der har været Tale om, for derigennem at faa dækket yderligere, hvad han mangler i sin Kassebeholdning, naar han har faaet de 65 Mill. Kr.

Man maa haabe, at den højtærede Finansminister maa faa Held til at konvertere Dollarlaanene til et billigere forrentet Laan. Det amerikanske Laanemarked ligger jo forholdsvis godt i saa Henseende, hvilket dokumenteres ved, at Nordmændene har haft Mulighed for at konvertere de Statslaan, som de har i Amerika. Norge havde et Statslaan paa 17 Millioner Dollars, som man fik konverteret i Februar Maaned fra 6 pCt. til 4½ pCt., og trods den lave Rente blev dette Laan hurtigt overtegnet. Yderligere har man i Norge ønsket at faa et Dollarlaan paa 30 Millioner Dollars til 5½ pCt. Rente konverteret til et lavere forrentet Laan, og det vil efter alt at dømme hurtigt komme paa Markedet. Der er altsaa Fortilfælde, og Danmark bliver antagelig ikke ringere bedømt paa Verdens-Penge markedet end Norge, man kunde snarere vente en noget mere gunstig Bedømmelse, saaledes at vi som Følge deraf skulde kunne opnaa en Konvertering af disse Laan til betydelig lavere Rente, end vi har i Øjeblikket.

Hvad angaar de gamle Statsgældsbeviser, maa man ønske, at den højtærede Finansminister maa faa Held til at faa dem konverteret ned til den samme lave Rente, som Statsgældsbeviserne lyder paa i Øjeblikket; man maa forudsætte, at det nogenlunde kan lykkes, ud fra den Betragtning, at disse Statsgældsbeviser vel i Hovedsagen er bragt i Pengeinstitutternes Kassebeholdning.

Maa jeg gøre opmærksom paa, at der maa være en Trykfejl i Lovforslagets Bemærkninger, idet der staaar, at det drejer sig om et Statsgældsbevislaan paa 65½ Mill. Kr. pr. 10. November 1934, og i Fortegnelsen over danske Statslaan staaar det angivet som den 10. November 1933. Jeg nævner det kun for en Ordens Skyld.

Vi er, som sagt, villige til fra vor Side nærmere at forhandle om Sagen med den højtærede Finansminister i Finansudvalget.

Korsgaard: Den ærede Ordfører for Venstre gav Udtryk for, at det forbavsede ham, at den højtærede Finansminister ikke havde ønsket 100 Millioner i Stedet for 65. Jeg tror, denne Forbavselse er noget ubegrundet, eftersom jo den højtærede Finansminister ganske aabenbart — i Henhold til

Dokumenter, der har cirkuleret ved en Fejltagelse — maa antages netop at have ønsket 100 Millioner, men nu altsaa af en eller anden Grund er kommet ned paa et lavere Niveau. Hvad denne Grund saa er, skal jeg ganske lade det ligge, og jeg skal heller ikke gøre Forsøg paa at faa Finansministeren til at røbe den.

Jeg er personlig meget tilfreds med, at Ministeren i Øjeblikket nøjes med 65 Mill. Kr., idet det jo ikke er urimeligt, at vi fra konservativ Side ved ethvert Statslaan uvilkaarlig tænker paa, om ikke en Del af de fornødne Penge kan indvindes ved Salg af Landmandsbankaktier. Nu har vi imidlertid lige faaet Tilsagn om Salg af Aktier med et Paalydende af 12½ Mill. Kr., og om man saa netop i det givne Øjeblik skal rejse stærke Krav om at sælge flere, kan der jo siges forskelligt om. Men saa snart Landmandsbankaktierne er kommet paa Markedet og man kan se, om der kan indvindes ret store Beløb ved forøget Salg, er det ligetil, at vi i hvert Fald til den Tid vender tilbage til Sagen. Skulde der i Rigsdagens Partier være et Flertal for at gaa videre med Salget af Landmandsbankaktier, end det forudsættes gennem Lovforslaget om den nye Nationalbanks Ordning, ja, saa er vi villige til at tale om det allerede nu.

Det ærede Medlem Hr. Kyed foreslog at henvise Problemet til Finansudvalget, og at det vil ske, vil jeg betragte nogenlunde som en Selvfølge, men jeg synes dog, der kan være Grund til allerede her i Salen at gøre opmærksom paa, at det, man her er inde paa, er noget usædvanligt, selv om man har gjort det nogle Gange før, idet Rigsdagen faktisk delegerer sin Myndighed fra sig, men ikke til Finansudvalgene — for der vil jo ingen Mening være i, at Finansudvalgene skulde afgøre det, hvis Rigsdagen var inde, og naar Rigsdagen ikke er inde, eksisterer der ingen Finansudvalg. Jeg vil over for dette Problem, som vi tidligere flere Gange har været inde paa, gentage, at det naturligvis ikke er uden stor Betænkkelighed, at man fra konservativ Side gaar med hertil, og jeg vil i hvert Fald i Finansudvalget gøre mig til Talsmand for, at hvis man skal give en saadan Forsamling af Personer, som det jo i givet Fald bliver, Ret til at give Finansministeren Tilslutning til en eller anden Laaneordning, bør man i hvert Fald forudsætte, at der er et meget stort Flertal i denne Forsamling, som ønsker det, og jeg henstiller, at der til sin Tid i Betænkningen kommer til at staa, at Bemyndigelse kun gives under Forudsætning